

Calders a Calders

Pere Calders i Rossinyol no va néixer a Calders (Bages), però això no ha estat impediment perquè els cinc-cents habitants d'aquest poblet situat a pocs quilòmetres de Manresa retessin homenatge a l'autor de *Ronda naval sota la boira*. Amb honors de fill il·lustre.

Pere Calders ha descobert el poble que duu el seu nom i viceversa.

D. UMBERT

A vui camino molt lleuger, em sembla que demà aniré a cal metge perquè m'ho miri". Diumenge dia 21, els habitants de Calders van poder comprovar que malgrat els anys i el cansament, Pere Calders no perd l'humor. Al col·loqui que va seguir a l'homenatge –durant el qual l'escriptor manresà **Lluís Calderer** va fer una minuciosa anàlisi de l'obra de Calders– l'autor de *Cròniques de la veritat oculta* va provocar la hilaritat dels assistents: el poble sencer, amb el batlle de Calders i els dels pobles veïns al capdavant.

Després d'excusar-se davant el públic per la seva timidesa i la seva manca de loquacitat que, segons ell, li impedeix fer grans discursos acadèmics, Calders va oferir a l'assistència la possibilitat de formular-li preguntes, tot advertint: "sor-dejo i necessitaré un repetidor

com els de la televisió".

—Senyor Calders –pregunta algú del públic– m'han dit que vostè és metge, ¿quina és la seva especialitat?

Calders –un cop sentida la pregunta gràcies a a Lluís Calderer que fa les funcions de repetidor– es mira entrosprès i estupefacte al públic. "Em temo que l'han enganyat –diu–. Pot estar segur que mai de la vida he estat metge, però en canvi com a malalt he tingut moments brillants".

Pel que fa al to humorístic i absurd de la seva obra, Pere Calders va voler deixar molt clar que l'absurd és un element tan quotidià com la realitat ("jo, els contes, me'ls trobo") i ho va il·lustrar amb algunes anècdotes personals: "Un dia era a la cua del supermercat i se'm va acostar una senyora. '¿Vostè és Josep Carner, oi?', em va dir emocionada. Vaig

sentir-me incapaç de decebre-la. I vaig allargar-li la mà".

COINCIDÈNCIES CALDERIANES

Jesús Moncada, l'autor de *La Galeria de les estàtues*, que assistia a l'acte en qualitat d'amic, va aportar proves que demostraven que l'atzar i la màgia de Calders no es troben només en els seus contes, sinó en tot allò que envolta el personatge. Un dia va anar a casa seva per portar-li un exemplar dedicat de *Camí de sirga*. Calders el va fer passar i li va dir que havia d'esperar-se un moment ja que li feien una entrevista. A una pregunta de l'entrevistador Calders va respondre: "Ara em ve a la memòria aquella frase de Manolo Hugué que deia: 'Cada cop que començo una escultura vull fer una Venus i

em surt una granota". Moncada, meravellat per la coincidència va obrir el seu llibre i va deixar que Calders i el periodista en llegissin la dedicatòria: "...¿Se'n recorda d'allò que deia Manolo? 'Cada cop que començo una escultura vull fer una Venus i em surt una granota'".

Mentrestant, a la plaça de Calders tot indicava la presència de l'escriptor. Una exposició recollia els treballs efectuats pels nens de l'escola a partir dels seus contes (alguns tan calderians que semblaven de Calders). Els nens mateixos van fer un muntatge teatral amb titelles partint del conte "Raspall". La festa es va acabar amb el lliurament d'una escultura de Neus Serra titulada *La Figuereta* i que d'ara endavant servirà per a obsequiar els calderencs il·lustres.

J. C.